

Arrest

nr. 248 403 van 28 januari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213/15
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 september 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 september 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/11/2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 11/03/2019 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid. 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 08/08/2016 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/17 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 41, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“-De bestreden beslissing stelt: (...)

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie - en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement.”*

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoekster, meer bepaald dat ze een zware rugoperatie heeft ondergaan. Zij is nog steeds aan het revalideren en een terugreis zou zeer moeilijk zijn voor haar, zoniet onmogelijk. Er werd geen rekening gehouden met haar medische toestand.

Er werd geen rekening gehouden met haar situatie en haar belangen.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd en niet redelijk tot stand gekomen. De motiveringsplicht is geschonden.

De bestreden beslissing schendt bovendien artikel 74/13 Vw.

-Artikel 41 van het Handvest: Recht op behoorlijk bestuur: (...)

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-2n/II, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-2n/II. M.M., ro.86.) Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277111, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest lijkt in casu derhalve van toepassing.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (zie ook hierboven) en het beginsel van non-refoulement (art. 5 van de 3 terugkeerrichtlijn 2008/115/EG). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt, zoals eerder reeds vermeld, de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken. Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2006/115/EU, een nuttig effect kent, dient de betrokken vreemdeling in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, aangezien in de huidige stand van de procedure niet kan worden uitgesloten dat een dergelijk besluit de belangen van een vreemdeling aanmerkelijk ongunstig kan beïnvloeden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383113 PPU, M.G. e.a., ra. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31 j 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288196, Jurispr. bil. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Vongjian Housewares & Hardware Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. 19147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

In casu leidt het verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot een onregelmatigheid, en zonder deze onregelmatigheid had de procedure een andere afloop kunnen hebben. Bovendien is er een periode van bijna twee jaren tussen de weigering van de vraag voor internationale bescherming en de bestreden beslissing.

-Er wordt geen rekening gehouden met de situatie van de verzoekster, meer bepaald met haar medische toestand. Verzoekster werd op 8 augustus 2020 aan haar rug geopereerd. Ze revalideert nu nog steeds en volgt kinesitherapie. Ze is op het moment van de bestreden beslissing en ook nog vandaag in de onmogelijkheid te werken, minstens tot 18 oktober 2020. Ze is arbeidsongeschikt. Ze is niet in de mogelijkheid om lang te zitten, een lange reis te maken etc.

-Er wordt tevens geen rekening gehouden met de pandemie die over heel de wereld heerst. Vóór de bestreden beslissing werd genomen heeft de Wereldgezondheidsorganisatie meegedeeld dat Covid-19 een pandemie is.

Er bestaat op dit ogenblik geen vaccin tegen Covid-19.

Verwerende partij kon onmogelijk redelijkerwijs tot de bestreden beslissing komen minstens had moeten en kunnen voorzien dat uitvoering van de bestreden beslissing naar Colombia wiens medisch verzorgingssysteem zwaar onder druk staat en zonder het bestaan van een vaccin tegen Covid-19 niet mogelijk zou zijn zonder schending van het non-refoulementbeginsel.

Uit de tekst van de bestreden beslissing zoals geciteerd blijkt dat verwerende geen enkele overweging ter zake heeft gemaakt.

Wanneer verzoekster gehoord zou zijn geweest had zij de mogelijkheid gehad op deze elementen te wijzen en deze gegevens hadden tot een andere beslissing kunnen leiden, (in die zin: HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De bestreden beslissing maakt een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van Unierecht in combinatie met voormeld artikelen 74/13 en 74/17 uit. De bestreden beslissing schendt artikel 3 EVRM evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel."

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingen en van artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: het Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr.

41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.5. De verzoekende partij stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar situatie en haar belangen, meer bepaald dat ze een zware rugoperatie heeft ondergaan, dat ze nog steeds aan het revalideren is en dat een terugreis voor haar zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, dat hierover in de bestreden beslissing helemaal niets te lezen staat, dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is en niet redelijk tot stand is gekomen.

Omtrent haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekende partij voorts concreet dat zij op 8 augustus 2020 aan haar rug werd geopereerd, dat ze nu nog steeds revalideert en kinesithérapie volgt, dat ze op het moment van de bestreden beslissing en ook nog vandaag in de onmogelijkheid is te werken, minstens tot 18 oktober 2020, dat ze arbeidsongeschikt is en dat ze niet in de mogelijkheid is om lang te zitten en een lange reis te maken.

De verzoekende partij meent verder dat er tevens geen rekening wordt gehouden met de pandemie die over heel de wereld heerst en stelt dat de Wereldgezondheidsorganisatie, voor de bestreden beslissing werd genomen, heeft meegedeeld dat covid-19 een pandemie is. Zij betoogt voorts dat er op dit ogenblik geen vaccin bestaat tegen covid-19, dat de verwerende partij onmogelijk redelijkerwijze tot de bestreden beslissing kon komen minstens had moeten kunnen voorzien dat de uitvoering ervan naar Colombia, wiens verzorgingssysteem zwaar onder druk staat en zonder het bestaan van een vaccin, niet mogelijk zou zijn zonder schending van het non-refoulementbeginsel, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen enkele overweging ter zake heeft gemaakt.

Ter staving van haar betoog legt de verzoekende partij twee stukken bij haar verzoekschrift voor, met name een attest "*Prescription de Kinésithérapie*" van dokter L.A. van 20 augustus 2020 waaruit blijkt dat de verzoekende partij dertig sessies kinesithérapie dient te ontvangen aan een frequentie van drie keer per week na een operatie aan een hernia, en een attest "*Certificat d'incapacité*" van dokter L.A. van 20 augustus 2020 waaruit blijkt dat de verzoekende partij arbeidsongeschikt is voor de periode van 18 augustus 2020 tot 18 oktober 2020 ten gevolge van een operatie.

2.6. Uit voornoemde stukken blijkt niet dat de verzoekende partij "*niet in de mogelijkheid is om lang te zitten en een lange reis te maken*". Evenmin blijkt dit uit andere stukken uit het administratief dossier. De Raad herhaalt dat uit voornoemde attesten enkel blijkt dat de verzoekende partij tien weken lang (dertig sessies aan een tempo van drie per week) kinesithérapie dient te volgen en arbeidsongeschikt is tot 18 oktober 2020. De verzoekende partij kan aldus gevolgd worden waar zij stelt dat zij in de onmogelijkheid is te werken, minstens tot 18 oktober 2020. Echter blijkt heden het actueel belang van de verzoekende partij bij haar middel niet, nu geenszins blijkt dat zij nog steeds nood heeft aan kinesithérapie of ook na 18 oktober 2020 en tot op heden arbeidsongeschikt bleef. Ter zitting brengt de verzoekende partij geen actualisatie van de voornoemde attesten aan noch andere documenten die aantonen dat zij heden door een medische problematiek verhinderd wordt om gevolg te geven aan het thans bestreden bevel. Indien de verzoekende partij zou beschikken over documenten die dit kunnen aantonen, staat het haar vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen in zoverre zij meent dat zij een medische problematiek heeft die een verwijdering van het grondgebied in de weg zou staan. Uit het administratief dossier blijkt geenszins dat zij *in casu* dergelijke aanvraag heeft gedaan.

Nu, gelet op het voorgaande, geenszins blijkt dat de verzoekende partij "*niet in de mogelijkheid is om lang te zitten en een lange reis te maken*" noch werd aangetoond dat zij nog steeds aan het revalideren is en een terugreis heden voor haar zeer moeilijk zou zijn, zo niet onmogelijk, en zij aldus niet aantoon

op welke wijze haar medische problematiek de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen verhinderen, heeft de verzoekende partij geen belang bij haar betoog dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met of gemotiveerd over haar medische situatie en belangen.

2.7. De verzoekende partij wijst verder nog op de huidige covid-19 pandemie maar maakt hiermee niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren. Zij maakt immers geenszins aannemelijk dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft.

2.8. Bovendien blijkt dat de verwerende partij in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 10 september 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, bij het nemen van het thans bestreden bevel rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, met name als volgt:

"• Gezondheidstoestand : Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg zijn er geen medische elementen die een verwijdering in de weg staan."

2.9. Uit het betoog van de verzoekende partij kan voorts niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat uit de nota "Evaluatie artikel 74/13" die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de situatie bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft geëvalueerd "gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming" en daarbij tot de volgende beoordeling kwam:

"• Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

• Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben."

2.10. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een

eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Met haar betoog dat er geen rekening wordt gehouden met de pandemie die over heel de wereld heerst, dat de Wereldgezondheidsorganisatie, voor de bestreden beslissing werd genomen, heeft meegedeeld dat covid-19 een pandemie is, dat er op dit ogenblik geen vaccin bestaat tegen covid-19, dat de verwerende partij onmogelijk redelijkerwijs tot de bestreden beslissing kon komen, minstens had moeten en kunnen voorzien dat de uitvoering van de bestreden beslissing naar Colombia, waar het medisch verzorgingssysteem zwaar onder druk staat en zonder het bestaan van een vaccin tegen covid-19, niet mogelijk zou zijn zonder een schending van het non-refoulementsbeginsel, verliest de verzoekende partij uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Colombia. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

De Raad benadrukt verder dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoont dat het risico te worden blootgesteld aan ziekte ten gevolge van de huidige covid-19 pandemie, voortvloeit uit het nemen van de bestreden beslissing. Immers loopt de verzoekende partij ook in België, en in veel andere landen, hetzelfde risico. Er kan aldus niet gesteld worden dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu zij het door haar vermelde risico eveneens loopt in geval de bestreden beslissing niet zou zijn genomen en zij niet bevolen werd het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt in dit verband dat de verzoekende partij met haar niet gestaafde en vage betoog dat het medisch verzorgingssysteem in Colombia zwaar onder druk staat niet *in concreto* aantoont dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Colombia.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel wordt niet aangetoond.

2.12. Waar de verzoekende partij nog stelt dat uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen enkele overweging met betrekking tot de covid-19 pandemie heeft gemaakt, toont zij geenszins aan op grond waarvan de verwerende partij gehouden zou zijn geweest om hierover in de bestreden beslissing te motiveren. De verzoekende partij maakt bovendien met haar betoog, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aannemelijk dat er redenen waren die verband houden met de huidige algemene gezondheids crisis die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.13. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de motieven van het bestreden bevel foutief of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

2.14. De verzoekende partij beroept zich tot slot nog op een schending van het hoorecht.

2.15. Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22

november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adreessaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke

omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

De Raad wijst erop dat uit de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing voornoemde rechtsnormen schendt, zodat de verzoekende partij in het kader van de vermeende schending van het hoorrecht niet opnieuw naar haar medische toestand, de covid-19 pandemie en het beginsel van non-refoulement kan verwijzen. Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat er een periode van bijna twee jaar tussen de weigering van het verzoek om internationale bescherming en de bestreden beslissing zit, maakt zij geenszins aannemelijk hoe dit de besluitvorming van het thans bestreden bevel had kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij enige dienstige informatie of elementen aan de verwerende partij had kunnen verschaffen die haar besluitvorming hadden kunnen beïnvloeden en haar ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan *in casu* niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.16. Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

2.17. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER